

آمده اند. از پشت دوربین می دیدم که لیدرشان به آن‌ها می گفت که وقتی ما پاسخ سوال هایشان را می دهیم، بگویند که ما قانع نشدیم. آن هم روی آنتن زنده. بعد من می دیدم که او مکرراً اصرار دارد، چالش جذابی بود در نهایت.

علی فروتن: حالا کلیتتش چه فرقی به حال ما می کند! **حمید گلی:** ولی این قانع نشدن است، اگر آن نگاه فلسفی پشتش باشد که فلاسفه هم در جواب دادنش مانده اند از دیرباز تا الان. اگر هم نه یک سفسطه در آن

می کند. ما اوایل دهه ۸۰ مجموع فیلم هایمان در جشنواره فجر و جشنواره های کودکان را همه را روی هم بگذارید ۴۰ تا فیلم نمی شد. آن ۹۵۰ تا فقط در حوزه کودکان می سازد. از بین این تعداد فیلم حتی اگر در ۹۴۰ تا آن فیلم‌ها هم که خطا کنند، ۱۰ تا فیلم خوب از آن‌ها در می آید یا نمی آید؟ بچه‌هایشان امکان انتخاب دارند یا ندارند؟ بچه‌های ما چه انتخابی دارند؟ هیچی و این هم برمی گردد به اینکه ما دوست نداریم بچه عقاب تربیت کنیم، یعنی بچه‌ای که همین جلو، نگاه لنز واپد روی چشمان بچه‌هایمان

غیر از این است که به همان اندازه هم ما برای تو مخاطب آورده‌ایم؟ معادل ما آدم‌های دیگری هم بوده‌اند که در زمان‌های مختلف آمده‌اند. پس چرا تلویزیون هی افت و خیز دارد؟ اگر این‌طور بود خب یک دانه چوب را می بردید در تلویزیون می شد عمو فیتیله، می شد دور از جان محمود توپچیان، می شد خدا حفظش کند علی نصیریان! علی نصیریان است که به تو به عنوان تلویزیون بها می دهد و در سریال بازی می کند. مگر غیر از این است؟ کارگردانی که می آید کار می کند این بها را به تو می دهد. تو ابزار را داری.

خوابیده باشد باز شما بازنده این مسئله هستی. خیلی تلاش کردیم آن آنتن را سلامت ببریم و به سلامت هم بردیم. بعدش هم تمام شد آن گروه منتقد دیگر هیچ برنامه‌ای نرفتند. بعد با خودمان گفتیم چه کار خوبی بود ولی چقدر هم بد ورود کردیم و... می شد که آن برنامه پخش شود. بچه‌ها باشند دست‌اندرکاران هم باشند، حالا نقد که همیشه بحث منفی نیست ما بحث مثبت هم داریم. این اتفاق متأسفانه ادامه پیدا نکرد و خوشبختانه در برنامه هم هیچ مشکلی بوجود نیامد ولی بعد دیدیم که انگار یک نگاهی پشتش است و دنبال این هستند که یک وصله‌ای بهت بچسبند. متأسفانه ما دچار چالش‌هایی شدیم که تا امروز هم ادامه دارد و امیدواریم این نگاه اگر به ما نمی‌رسد در دوره دیگر تغییر کند، چون بالاخره بچه‌ها در این کشور به دنیا می‌آیند.

دربین صحبت‌هایتان به وضعیت سینمای کودک و نوجوان اشاره کردید؛ بالاخره ظرفیت بسیار زیاد است و ما خانواده‌هایی داریم که برای فرزندشان هر نوع هزینه‌ای می‌کنند. به نظر شما چرا سینمای کودک و نوجوان تعطیل است؟ چرا به این روز افتاده؟

علی فروتن: مشکل این‌جاست که سرمایه‌گذاران ما هرگز ریسک سرمایه‌گذاری در زمینه کار کودک را نمی‌پذیرند و ترجیح می‌دهند به جای هزینه در زمینه کودک، سریال خانگی با چندین میلیارد هزینه بسازند و ۲،۳ تا بازیگر پول‌ساز بیاورند و فیلم سینمایی کار کنند. چون می‌دانند تماشاچی به خاطر دیدن آن آدم‌ها می‌آید. چند درصد از تماشاچی‌های ما منتقد سینما هستند؟ منتقد سینما نه به معنای مسعود فراس‌تی، منتقد ابتدایی سینما. متأسفانه به سینما آمدن اغلب مردم ما این شکل است که با هم

طول سال چند تا کار کودک تولید می‌شود برای بچه‌ها؟ آماری که خدمتان می‌دهم برای اواخر دهه ۷۰ است. سینمای هندوستان سالانه ۹۵۰ فیلم کودک و نوجوان برای سکوی فروش آماده می‌کند. ما اوایل دهه ۸۰ مجموع فیلم‌هایمان در جشنواره فجر و جشنواره‌های کودک ۴۰ تا فیلم نمی‌شد. آن‌ها ۹۵۰ تا فقط در حوزه کودک می‌سازند. از بین این تعداد فیلم حتی اگر در ۹۴۰ تا آن فیلم‌ها هم اثر قابل‌نداشته باشند، ۱۰ تا فیلم خوب از آن‌ها در می‌آید یا نمی‌آید؟ بچه‌هایشان امکان انتخاب دارند یا ندارند؟ بچه‌های ما چه انتخابی دارند؟ هیچ

نمی‌بندیم و پرسشگرشان نمی‌کنیم. ما وقتی یک فیلمی بسازیم و بگویم بیا این را نقد کن.

حمید گلی: یک برنامه‌ای بود آن موقع که به این نگاه رسیدند تعدادی نوجوان را به عنوان نقاد و منتقد با یک سرگروه بیاورند برنامه‌ها و آن برنامه‌ها را نقد کنند. بعد به ما گفتند این کار را می‌کنید؟ یا این‌که برنامه ما پخش زنده بود و این قضیه یک مقدار ترسناک بود قبول کردیم. آن روز که در استودیو بودیم پشت دوربین معمولاً نیمه تاریک است، حالا آن موقع چشم‌هایمان آنقدر ضعیف نشده بود می‌توانستیم ببینیم که آن‌ها انگار طبق یک برنامه‌ای

یک سازمانی هستی به نام صدا و سیما که دست و بال‌ت باز است چون پول بودجه و بیت‌المالی که باز یک بخشی از آن مال من است، بخشی از آن را به تو می‌دهند، تو می‌روی خرید می‌کنی و ابزار می‌آوری. خب این ابزار دست تو است امکان پخش هم دست تو است. من هم رفتم دوره دیدم و تحصیل کردم در این زمینه، تنها جایی هم که می‌توانم خودم را ارائه بدهم آنجا است.

«فیتیله و ماه‌پیشانی» هم همین بود ما در دوره آقای ضرغامی گفتیم می‌خواهیم سینمایی این کار را بسازیم. منت سر ما گذاشتند و نوشتند که این‌ها اجازه دارند یک فیلم سینمایی بسازند، ما را مفتخر کردند با لفظ مبارک و به ما این اجازه را دادند که یک فیلم سینمایی از ثمره تلاش نه تنها «فیتیله» از سال ۶۷ تا ۹۰ هر چه تولیدات بوده مال شبکه دو و تلویزیون بوده دیگر غیر از تئاترهایی که مال خودمان بوده به ما تفقد کردند و یک نامه دادند که شما اجازه دارید یک فیلم سینمایی بسازید. حالا محمد مسلمی خیلی از این موضوع خوشحال بوده، احساساتی شده فکر کرده که دوستان مدیر همیشه همین‌طوری سرحال هستند! نمی‌دانست که بالاخره شرایط جوی اتفاقات عجیب و غریبی را راه می‌اندازد. شما نمی‌توانید از یک ساعت بعد یک آدم دیگر خبر داشته باشید. محمد مسلمی این وعده را داد ولی اصلاً امکان‌پذیر نبود. همین الان اصلاً این قضیه را بگذاریم کنار، اصلاً «فیتیله» هیچی، در **این در حالی است که ما در زمینه کار کودک بسیار هم کم کار هستیم.**

علی فروتن: نکته درستی است؛ طول سال چند تا کار کودک تولید می‌شود برای بچه‌ها؟ آماری که خدمتان می‌دهم برای اواخر دهه ۷۰ است. سینمای هندوستان سالانه ۹۵۰ فیلم کودک و نوجوان برای سکوی فروش آماده